

ROK 1979

Hlavná cena XI. ročníka Jašíkových Kysúc:

Holka Peter

Prozaik, autor literatúry pre deti a mládež, publicista, redaktor, vydavateľský a rozhlasový pracovník, dramatik.

Narodil sa 22. 8. 1950 v Považskej Bystrici. Študoval na SPŠS v Dubnici nad Váhom. Knižne debutoval v roku 1983 knihou Ústie riečok.

Z ďalšej tvorby: próza: Škára /1994/, Neha /1995/, Sen o sne /1998/, Nezabudnuteľná vôňa zrelej pšenice /1999/, Smrť, na ktorú sa čakalo /2000/, Výhľad zo zvonice /2001/, Prekliatie /2003/;

Tvorba pre deti a mládež: Leto na furmanskom koni /1986/, Prekážkár v džínsach /1990/, Piráti z Marka Twaina /1992/, Normálny cvok /1993/;

Rozhlasové hry: Reťaz /1988/, Srdcový túz /1990/;

Iné: V košeli zo žihľavy /rozhovory s V. Mináčom, 1992/.

Strážnik noci

(Úryvok)

Stojím na schodíkoch len v cajchových nohaviciach a starom svetri. Predo mnou je návršie mazľavého ílu, kde-tu spestrené neforemným balvanom, čo zo zeme vyrýpala lyžica bagra. Ďalej je hora. Stará smreková hora. Prší, je bezvetrie. Smrekky vyzerajú odovzdane. Čakajú na nejaký zázrak, čo ich vyslobodí z meravosti, oddanosti. Podobne ako ja.

Mám nutkanie vybrať sa do dediny. Dvadsať kilometrov tam, dvadsať kilometrov späť. Po hĺnačke rozbrázdenej kolesami tatroviek, čo začiatkom decembra definitívne opustili stavbu. Mal by som ísť do dediny. Došli mi cigarety. Dva mesiace som nebol v dedine. Dva mesiace som nevidel živého tvora. Toľko vysnívaná samota... Už ma desí. Mám sto chutí zbaliť si veci, v dedine nastúpiť do autobusu a v okresnom meste im to v podniku pekne vytmaviť. Povieť im, že im kašlem na takúto stavbu.

- V marci sa vrátíme, - dušoval sa inžinier Targoš, keď odchádzal. Pekne ma opil. Je koniec apríla... Samota najsamprv pôsobila ako najdrahší balzam. Utišujúco, upokojujúco. Vášnivo som ju vychutnával. A teraz? Desím sa sám seba. Pol roka som sa neholil, nestrihal. Celý ten čas rozmýšľam o tom, či ešte napíšem knihu. Aj keď som bol definitívne rozhodnutý prestať. Keď som prišiel na stavbu, dušoval som sa, že už nikdy nezoberiem pero do ruky, aby som napísal čo len riadok. Nikdy nenavlečiem do stroja jediný hárok papiera... A už mám v hlave celý román! Aj definitívne rozhodnutia podliehajú zmene. Veru. Bodaj ho aj s lesníkom. Vnukol mi. Niečo povedal, ostatné som vymyslel, ako

to už býva. Ale to najdôležitejšie, postavu, postavu som mal. Pred dvoma mesiacmi som mal nutkanie kúpiť si v dedine písanku a ceruzky. Stál som v obchode a zísal na regál plný modrých písaniek. Koľko ich tam len bolo... Vedľa nich pasce na myši. A voňal čerstvý chlieb. Tak to už v dedinskom obchode býva. Nekúpil som ich. Prečo sa človek toľko umára? Sám seba trápi. Dokazuje si svoj charakter, svoje presvedčenie, vôľu... Ak moja druhá knižka nebola náhodná, lebo po prvej ani pes neštekol, tak si tú písanku a ceruzky predsa len kúpim. Nebudem sa mučiť. Prečo aj? Prečo si mám dokazovať, že nechcem mať nič s neprehľadným množstvom priateľov priateľíckov. So slečnami, o ktorých existencii som nemal ani tušenia, že ich je toľko a dajú sa tak ohromne ľahko získať...Nakoniec, mohol som im dať kedykoľvek zbohom. Aj som dal. Ale neskoro...